

VÝNIMOČNÝ PRÍBEH DOROTKY A JEJ ŠŤASTIA V NEŠŤASTÍ

Dievča, ktoré prežilo zrážku s autom

Navštívili sme Dorku a jej rodinu, ktorí nám porozprávali ako sa jeden ich úplne bežný deň v okamihu sekundy stal dňom strachu, obáv, ale hlavne zázraku. Dorka bola v tom čase 11 ročné dievčatko, ktoré žilo bežný život v kruhu svojej rodiny. Ako nám prezradili, mala obdobie kedy sa hľadala v oblasti záujmov a našla sa v plávaní. Keďže to bolo neďaleko práce jej mamy, všetkým to vyhovovalo. Zo slov mamy sme sa dozvedeli, že práve v ten deň si Dorka

zabudla doma telefón a ako mama v ten deň bola trochu zasnená. Ako spomína mama Dorky, šlo o ich úplne bežný deň, ktorý bola v práci, kde sa za ňou Dorka po škole zastavila. Šla na krúžok plávania, ktorý bol neďaleko. Keďže šlo o málo frekventovanú cestu, mama nemala obavu, že by sa Dorke po ceste mohlo niečo stať. Mala už skúsenosti aj s oveľa horšími cestami. Vyprevádzala ju zo slovami, že krásne sviety slniečko a keď pomaly pôjde akurát včas prí-

de na plávanie. Neubehlo ani 20 minút ako odišla a už mame volala polícia, že sa stala dopravná nehoda. Dorka prechádzala po priechode pre chodcov a na skoro úplnom konci ju zachytilo nákladné auto. Z časti sa Dorka stihla uhnúť, no pravá ruka sa jej zakliesnila medzi koleso a blatník až nakoniec spadla podeň. Hneď po nehode bola Dorka pri vedomí. Bola veľmi statočná, všetko si pamätala a dokonca zvládla nadiktovať adresu a telefónne číslo. Bola veľmi statočná. Nielen bezprostredne po nehode, ale ako sme sa dozvedeli aj neskôr v nemocnici a počas operácie.

Rodičia bežali na miesto nehody a neskôr ich polícia zobrala do nemocnici v Považskej Bystrici. V nemocnici privolali primára Korca, ktorý je podľa slov rodičov fantastický a na Slovensku veľmi uznávaný operátor, ktorý zachránil mnohým životy. Tieto informácie sa im aj potvrdili aj na vlastnej skúsenosti. Na urgente sa potvrdilo to, že Dorke musia ruku odrezáť. Ako spomína mama, cítili sme súcit a ľudskosť od všetkých, ktorí tam boli. Všetci to s nimi prežívali a cítili obrovskú podporu aj zo strany okolia a neznámych ľudí. Všetkým bolo ľúto, že nám musia oznámiť informáciu, že ich dcéru musia amputovať ruku. Tvrdili, že jej musia amputovať ruku až hore. Rodičia zostali zaskočení a ich otázky boli „To vážne?“. Lekár prirovnal jej nehodu ku zrážke s vlakom. Nezostalo na ruke nič, sval, žila, cieva ani kosť. Lekár tvrdil, že je to veľmi ťažké a v zlom

Spoločné stretnutie s našim ambasádorom Jožkom Metelkom

stave. Rodičia zažili šok. Nemali na výber. Lekár sa však až na sále rozhodol, že sa jej pokúsi zachrániť lakťový kĺb, čo však stále neznamenalo, že jej ruku nezoberú. Chceli, aby mala Dorotka čo najkvalitnejší život. Nešlo o klasickú amputáciu a tým celý proces liečenia a uzdravovania trval omnoho dlhšie. Práve preto sa po pár dňoch dostali do nemocnici do Bratislavy na Kliniku detskej chirurgie, kde tento proces pokračoval.

Kľúčové boli prvé dni na Klinike detskej chirurgie, kde ako tvrdí mama boli lekári fantastickí. Bolo vidieť ich pozitívny vzťah k deťom. Mamu milo prekvapilo správanie a prístup všetkých na oddelení. Strela sa s pani učiteľkami na oddelení a pochopila, že práve toto je pre to dieťa tam najdôležitejšie a môže sa aspoň chvíľu cítiť normálne. Vnímala, že práve psychika potom ide iným smerom. Našli sme v nemocnici kúsok normalnosti a normálneho fungovania života, čo je naj pre psychickú podporu.

Najnáročnejšie obdobie bolo práve tých prvých 7 dní na Klinike detskej chirurgie, kde sa rozhodovalo ako to bude s rukou Dorotky. Dorotka dostávala transfúzie, nevedelo sa, či nemá zlomenú aj druhú ruku lebo bola celá opuchnutá. Keďže sa jej ruka stále doliečovala, vôbec nevedeli ako to celé dopadne. Rodičia sa postupne dozvedali nové informácie o stave ruky ich dcéry. Dozvedeli sa, že lakť mala nielen zlomený, ale aj pretočený, že prečo jej vlastne odumiera tkanivo. Dorotka bola za prvé dva týždne v nemocnici 9 dní v narkóze, či už v celkovej alebo

častočnej. Stav ruky si vyžadoval neustále čistenie, keďže to bolo veľmi bolestivé. Lekári sa vyjadrili, že dieťa nemôže trpieť. Narkózu zvládala Dorotka veľmi dobre. Celá situácia, či jej zostave ruka viselo na vlásku kvôli tomu, že Dorotka mala cievy iba hore v ramene a tkanivo nebolo ničím vyživované a regenerácia bude prebiehať celý rok. Preto jej vlastne ruka odumierala, lebo nebola vyživovaná. Rodičia postupne pochopili, čo sa s rukou ich dcéry deje a aká dlhá cesta ich ešte čaká. Najhoršie situácie boli množstvo narkóz, Dorotka bola buď pred alebo po narkóze. Nemohla tým pádom jesť alebo piť. Mama spomína na jednu situáciu po narkóze, kedy bola Dorotka tak smädná, že sa prebrala a plakala od smädu. Ako hovorí mama, nemohla sa jej dať napiť. Dorotka prosila mamu o vodu a táto situácia bola z jej pohľadu úplne najšialenejšia. Mama bola úplne zúfalá.

Celá liečba Dorotky stále pokračovala a po týždni na chirurgii sa dostala aj na Klinikum popálenín a rekonštrukčnej chirurgie do Ružinovu v Bratislave, kde podstúpila plastiku. Vedeli, že zachrániť takto poškodenú ruku bol obrovský risk. Všetko to vyšlo dobre, sme tu, ďalej jej ju neamputovali a rodičia sa tešia na protézu a dúfajú, že s ňou Dorotka fungovať. Dorotka má odhodlanie a podporu svojich rodičov.

Ako sa na to celé pozerala a ako to vnímala Dorotka?

Ako nám Dorotka povedala, zvládala to veľmi dobre. Spomína, že všetci

boli veľmi príjemní a pre ňu boli najhoršie infúzie, ktoré jej dávali. Spolu s maminou si s úsmevom zaspomínali aj na lekárov a sestričky, ich pozitívnu energiu, ochotu a príjemnosť.

V závere rozhovoru rodičia spomínajú, že bol zázrak, že dopadla ich dcéra takto a že to bola iba ruka. Hovorí, že Dorotka si cestu v živote nájde a hlavne, že je stále zdravý človek. Je vidno, že nemá lakťový ohyb spredu a aj jej ruka nevyzerá ako bežná ruka. Život ide ďalej a rodičia dúfajú, že po zrehabilitovaní a navyknutí si na protézu budú žiť ako doteraz. Majú podporu svojho okolia a blízkych ľudí. Uvedomujú si, že sa s tým musia naučiť žiť, ale vedia aj to, že príde čas, kedy sa bude musieť Dorotka naučiť fungovať sama a pripravujú ju na to. Berú to pozitívne a sú vďační, že môžu ďalej fungovať a že mali vlastne šťastie v nešťastí.

Ďakujeme Dorotke a jej rodičom, že sa s nami poddelili o ich životný príbeh. Prajeme im veľa zdravia, pozitívnej energie a úsmevu do života.

